

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **V. H. P.**
narozený X, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem náměstí X
t. č. v X
zastoupený Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D, advokátem
sídlem Karlovarská 87, Plzeň

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2022, č. j. OAM-101/LE-BA05-HA15-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

Odůvodnění:

Řízení o udělení mezinárodní ochrany

1. Policie ČR, Krajské ředitelství Policie hlavního města Prahy (dále „policie“) dne 2. 6. 2022 rozhodnutím č. j. KRPA-183660-16/ČJ-2022-000022-ZSV, uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b), bodu 3, 4 a 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), a stanovila dvouletou dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU. Za účelem správního vyhoštění policie téhož dne rozhodnutím č. j. KRPA-183660-18/ČJ-2022-000022-ZSV žalobce zajistila podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na 90 dnů.
2. Žalobce podal týden poté, dne 9. 6. 2022, žádost o udělení mezinárodní ochrany.
3. Žalovaný dne 10. 6. 2022 rozhodnutím č. j. OAM-101/LE-BA05-VL15-PS-2022 žalobce přezajistil podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“) a dobu zajištění žalobce stanovil do 27. 9. 2022.
4. Při poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 22. 6. 2022 žalobce sdělil, že o mezinárodní ochranu žádá poprvé. Jako důvod uvedl, že chce v ČR zůstat napořád kvůli dětem. Má zde syna s dlouhodobým pobytem. Ve Vietnamu navíc žalobce nemůže najít práci a nemá kde bydlet. S manželkou jsou již dlouho od sebe. Ke své osobě uvedl, že nikdy nebyl členem politické strany ani nebyl politicky aktivní. Je ženatý, ale nedávno podal žádost o rozvod. Má syna narozeného ve Vietnamu v roce 1997. Z Vietnamu odletěl do ČR v roce 2008 za účelem podnikání. V ČR měl pracovní vízum od roku 2008 do roku 2019, několikrát mu bylo prodlouženo. V letech 2019/2020 pobýval v Polsku. Dále dle listiny o poskytnutí údajů k žádosti uvedl, že v roce 2020 byl na Ukrajině, a to až do 28. 2. 2022.
5. V rámci pohovoru žalobce uvedl, že ve Vietnamu byl naposledy v roce 2015 asi na 80 dnů. Ve vlasti má rodiče a manželku, s níž se rozvádí. Z příbuzných má v ČR jen syna, který žije ve městě K.. K dotazu žalovaného, proč při výslechu u policie nezmínil, že má syna, když se jej ptali na osoby, k nimž má vyživovací povinnost, žalobce odpověděl, že neví, ale že všude uváděl, že má syna. K dotazu žalovaného, proč na dotaz na příbuzné ve Vietnamu nezmínil i sourozence, když je předtím zmiňoval, žalobce odpověděl, že se jej tlumočník ptal jen na manželku, děti a rodiče – což tlumočník potvrdil. Žalobce následně upřesnil, že ve Vietnamu žije též jeho sestra. Dům, kde se předtím zdržoval, nyní obývá jeho manželka. Na otázky žalovaného, zda měl při odjezdu z vlasti nějaké potíže, zda měl ve Vietnamu nějaké obtíže se státními orgány či bezpečnostními složkami nebo s někým dalším mimo státní orgány, zda byl ve vlasti trestně stíhán a zda se obává něčeho v případě návratu do vlasti, žalobce odpověděl, že ne. Žalobce dále uvedl, že ví, že je na území ČR nelegálně. Neví, jak legalizovat svůj pobyt. K dotazu žalovaného, proč nerespektoval dřívější rozhodnutí o vyhoštění ze dne 6. 10. 2017, žalobce odpověděl, že v té době neměl dost peněz na letenku. Šel proto z ČR do Polska. Se svým synem byl před zajištěním v kontaktu denně, nyní, když je zajištěn, tak dvakrát až třikrát v týdnu. Na území ČR se žalobce zdržoval v Žatci, Plzni, Praze a Chocni. Žalobce doplnil, že v ČR je už 14 let, už si tady zvykl, má tady syna, spoléhá na to, že mu bude syn pomáhat, až bude starý, proto žádá, aby zde mohl bydlet legálně.

6. Žalovaný do spisu opatřil zprávu *Přehled údajů o zemi za rok 2020 – Vietnam* publikovanou v roce 2021 Mezinárodní organizací pro migraci (IOM), datovanou 9. 4. 2021, a informaci OAMP *Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv*, datovanou 14. 6. 2022.

Napadené rozhodnutí

7. Žalovaný dne 1. 8. 2022 vydal v záhlaví označené rozhodnutí (dále „napadené rozhodnutí“), kterým rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neuděluje.
8. K neudělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily pro závěr, že by mohl být pronásledován či měl odůvodněný strach z pronásledování dle těchto ustanovení. Sám uvedl, že ve vlasti neměl žádné potíže se státními orgány či soukromými osobami. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z ČR. Po ztrátě pobytového oprávnění se žalobce prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu snaží legalizovat svůj pobyt na území. To ale není relevantní důvod pro udělení azylu. Jsou-li dány rodinné důvody k pobytu na území, je třeba to řešit prostřednictvím zákona o pobytu cizinců. Čistě ekonomické potíže v zemi původu pak podle žalovaného nejsou důvodem pro udělení azylu, ledaže by ekonomická situace a opatření s nepříznivým dopadem na životní úroveň byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině. Žádné takové okolnosti v žalobcově případě nebyly zjištěny. Žalovaný odkázal na zprávu *Přehled údajů o zemi za rok 2020 – Vietnam* Mezinárodní organizace pro migraci, která pojednává o možnostech hledání zaměstnání ve Vietnamu. Pokud by žalobce potřeboval pomoc se zajištěním zaměstnání nebo bydlení, může využít služeb poskytovaných státním i soukromým sektorem. Žalovaný dále zmínil program dobrovolných návratů, který nabízí migrantům s přerušným pobytoвым režimem možnost asistovaného návratu do země původu. Ta je poskytována i žadatelům o mezinárodní ochranu.
9. Důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 zákona o azylu žalovaný také neshledal, neboť v ČR nebyl žádnému rodinnému příslušníkovi žalobce azyl udělen.
10. Dále žalovaný neshledal ani zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Konstatoval, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností. V této souvislosti žalovaný podotkl, že žalobce je dospělý, plně právně způsobilý, zdravý a praceschopný. Žalobcův syn je zletilý, má na území ČR dlouhodobé pobytové oprávnění za účelem zaměstnání, není tedy na žalobci nijak závislý. Skutečnost, že žalobcův syn žije na území ČR, nelze považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu. Žalobcovu situaci nelze považovat za mimořádnou, jeho případ je naopak zcela běžným.
11. Pokud jde o naplnění důvodů k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, ani ty žalobce podle žalovaného nenaplnil. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nebyl nikdy politicky aktivní, nebyl aktivní v kritice stávajícího režimu, neměl ve Vietnamu problémy se státními orgány ani při svých opakovaných návratech do země a nebyl tam trestně stíhán. Z ničeho tedy nevyplývalo, že by žalobci hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu

§ 14a zákona o azylu. Jeho případné vycestování podle žalovaného by neporušilo mezinárodní závazky ČR. Rodinné vazby nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany.

12. Konečně neudělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu žalovaný zdůvodnil tím, že nikomu z rodinných příslušníků nebyla doplňková ochrana udělena.

Shrnutí žaloby

13. Žalobce se správní žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.
14. Žalovaný podle žalobce porušil § 3, § 2 odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále „správní řád“), neboť nezjistil v potřebném rozsahu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a jeho věc byla nestranně a nesprávně zhodnocena. Jde zejména o posouzení žádosti z hlediska důvodů pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce v předchozích podáních a řízeních uváděl, že má na území ČR syna a hlavně družku.
15. S družkou žil ve společné domácnosti na adrese jeho bydliště v P.. Společně hospodařili a vzájemně se podporovali, ač se žalobce krátkodobě zdržoval na jiných místech v ČR, například v Praze, kde má žalobce dobrého přítele, který mu občas vypomohl (třeba za něj byl ochoten poskytnout peněžní záruku a přislíbil mu dočasné ubytování). Ke správnému zjištění stavu věci měl žalovaný provést potřebná šetření, zejména vyslechnout družku.
16. Žalobce má sice manželku žijící ve Vietnamu, s tou se však nestýká, protože ve Vietnamu nebyl již mnoho let. Manželka požádala o rozvod, k čemuž se žalobce připojil, rozhodnutí lze očekávat v nejbližší době. Ihned poté se žalobce hodlá oženit s družkou, což dokládá její čestné prohlášení.
17. Žalobce připouští, že v pohovoru svoji družkou nezmiňoval, protože nechtěl, aby byla do celé věci zatažena. Dle žaloby měl „*ničím nepodložené obavy, že družka bude nějak postižena ze strany státních orgánů České republiky*“.
18. Dále žalobce namítá, že v záznamu o pohovoru jsou nesrovnalosti vzniklé zřejmě nepřesným tlumočením. Například se v něm uvádí, že pobýval na Ukrajině, to ale není pravda. Po celou dobu byl v ČR, případně v Polsku na krátkodobých návštěvách známých. Zdržoval se hlavně v P. u družky, občasně v P. u přítele a v Ž. krátkodobě vypomáhal známému.
19. Závěrem žaloby upozorňuje, že je bezúhonnou osobou, a uzavírá, že jeho případ je hodný zvláštního zřetele.
20. K žalobě přiložil čestné prohlášení P. H., v němž se uvádí, že žalobce je již 7 let jejím blízkým přítelem a že spolu byli před jeho zadržením v denním kontaktu a trávili spolu značnou část volného času. Plánovali společně budoucnost a v nejbližší době hodlají uzavřít manželství. V doplňku čestného prohlášení paní H. uvedla, že jejich vztah je druh-družka a že v posledním roce spolu vedou společnou domácnost.

Vyjádření žalovaného

21. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu a přijal řešení odpovídající konkrétním okolnostem žalobcova případu. Žalovaný nemohl pominout zjevnou účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal po více než 14 letech svého pobytu na území ČR. Předtím zájem o mezinárodní ochranu po celou dobu pobytu neprojevil. Žalovaný zkonstatoval, že ke snaze o legalizaci pobytu v ČR za účelem pobývání se synem a družkou je žalobce povinen využít zákona o pobytu cizinců. Existence rodinných vazeb podle žalovaného nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v jakékoliv formě. Ve zbytku žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jehož důvodnost podle žalovaného není žalobní argumentace způsobilá zpochybnit. Navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

22. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
23. Žaloba není důvodná.
24. Žalobce zejména nesouhlasil s neudělením humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.
25. Podle § 14 zákona o azylu lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
26. Soud nejprve připomíná, že na udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu není právní nárok a je možné jej udělit pouze v případech zvláštního zřetele hodných. Nejvyšší správní soud (dále „NSS“) setrvale judikuje, že „*smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výtyčy ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly*“ (rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55; srov. též rozsudek ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018-33, odst. 17, či usnesení ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 179/2020-32, odst. 10).
27. Konečné posouzení je otázkou správního uvážení žalovaného. Správní rozhodnutí proto v tomto ohledu podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, již odkazovaný rozsudek NSS č. j. 2 Azs 8/2004-55, nebo rozsudek NSS ze dne 9. 9. 2022, č. j. 5 Azs 307/2020-36, odst. 33). Soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto

uvážení nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Za tímto účelem pak posuzuje, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. již odkazované rozsudky NSS č. j. 5 Azs 47/2003-48 a č. j. 2 Azs 8/2004-55, nebo usnesení NSS ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56, odst. 8).

28. Žalovaný odůvodnil neudělení humanitárního azylu tím, že případ žalobce není nijak mimořádný. Podotkl, že žalobce je dospělý, plně právně způsobilý, zdravý a praceschopný. Žalobcův syn je zletilý, má na území ČR dlouhodobé pobytové oprávnění za účelem zaměstnání, není tedy na žalobci nijak závislý. Toto odůvodnění soud považuje v rámci výše popsaných mantinelů soudního přezkumu za zcela dostačující, přesvědčivé a logické. Žalobce ostatně proti němu v žalobě ani nevznáší konkrétní oponenturu, pouze nekonkrétně tvrdí, že jeho případ je hodný zvláštního zřetele. Jeho situace však již na první pohled není porovnatelná s výše zmíněnými příklady zvláště těžce nemocných osob či osob pocházejících z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou.
29. Pokud jde o žalobcovo soužití s družkou, tu skutečně žalobce ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany ani nezmínil. Logicky tak nelze žalovanému vytýkat, že ji nevyslechl či jinak její existenci nezohlednil či neprovedl žalobcem nekonkretizovaná „šetření“. Je to žalobce, kdo je povinen tvrdit skutečnosti, z jejichž hledisek má být žádost o udělení mezinárodní ochrany posuzována. Správní orgán zjišťuje skutkový stav v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí z žadatelovy žádosti a jím uváděných skutečností (srov. např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, nebo ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 Azs 448/2019-34, odst. 6). Hodnocení konkrétní situace se vždy děje v návaznosti na skutková tvrzení žadatele (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2022, č. j. 45 Az 3/2022-23, odst. 16).
30. S ohledem na prvořadě přezkumnou povahu soudního řízení správního se soud nemůže zabývat okolnostmi, které mohly být uplatněny již v řízení před správním orgánem (viz např. usnesení NSS ze dne 18. 12. 2019, č. j. 2 Azs 189/2019-37, odst. 13). Žalobce absenci jakékoli zmínky o družce ve správním řízení zdůvodnil tím, že měl obavy, že družka bude postižena českými státními orgány, sám ale v žalobě připouští, že šlo o ničím nepodložené obavy. Nejde tedy o ospravedlnitelný důvod, pro který by měl soud připustit soužití s družkou jako nový azylový důvod předložený až ve fázi soudního řízení (k těmto ospravedlnitelným důvodům srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16). Navíc z podané žaloby není ani zřejmé, co vlastně podle žalobce mění existence družky na zákonnosti napadeného rozhodnutí.
31. Soud pro úplnost podotýká – a v tomto koriguje žalovaného, který v napadeném rozhodnutí až příliš kategoricky tvrdil, že *„existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě“* – že dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v rozhodnutí o mezinárodní ochraně je třeba zvažovat v kontextu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť ve výjimečných situacích by mohlo být již samotné neudělení mezinárodní ochrany v rozporu s mezinárodněprávními závazky České republiky, zejména s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (viz rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019-74, odst. 21). Půjde však o zcela

výjimečné situace, kdy si žadatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR. Příkladem budiž situace, kdy se žadateli a jeho manželce, občance ČR, na území ČR narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky byl závažný a neumožňoval jí starat se o dítě (rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Azs 315/2018-46, odst. 26). O nic takového v nyní posuzované věci nejde. Samotné soužití s občanem či občankou České republiky ani pobyt zletilého syna se samostatným pobytovým oprávněním na území ČR důvodem pro udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 14a odst. 2 písm. d), § 14 či jiného ustanovení zákona o azylu není.

32. Žalobce dále namítl nepřesnosti v tlumočení, konkrétně mělo být v „*záznamu o pohovoru*“ nesprávně zapsáno, že žalobce pobýval na Ukrajině, ačkoliv to není pravda. I tuto námitku soud shledal nedůvodnou.
33. Soud nejprve konstatuje, že žalobcem tvrzená vada se netýká pohovoru, ale poskytnutí údajů k žádosti. V jeho průběhu žalobce popisoval své předchozí pobyty v rámci EU. Žalobce uvedl, že byl v Polsku. Podle listiny o poskytnutí údajů měl doplnit, že v roce 2020 pak byl na Ukrajině do 28. 2. 2022. Žalobce obě strany poskytnutí údajů k žádosti bez připomínek podepsal. Nevznesl žádnou výhradu k tlumočení nebo obsahu podepisovaného dokumentu. Z hlediska soudního přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí však není podstatné, zda to žalobce skutečně uvedl či se jedná o chybu na straně tlumočnicka či žalovaného, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že to, zda byl žalobce na Ukrajině či nikoliv, nehrálo z hlediska závěrů žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany žádnou roli (viz výše rekapitulaci napadeného rozhodnutí). Ostatně ani sám v žalobce v žalobě nespecifikuje, jak tato tvrzená vada mohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jiné konkrétní vady v tlumočení žalobce v žalobě neuvádí.
34. Pokud pak jde o výčet ustanovení správního řádu, která měl žalovaný porušit, jimi se soud nad rámec výše uvedeného již nezabýval. Bez konkrétní argumentace tento výčet nelze považovat za samostatně projednatelný žalobní bod (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58).

Závěr a náklady řízení

35. Protože soud neshledal žalobní body důvodnými a současně nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. října 2022

Karel Ulík, v. r.
samosoudce